

Bijna iedereen kent Herre, want Herre heeft al heel vaak in de krant gestaan. (Er zijn trouwens ook al twee boeken over Herre verschenen.)

Herre is een held. Hij heeft een meisje gered. (Zij heet Mint en werd later zijn beste vriendin.) En hij heeft een oude vrouw en een klein hondje gered. Maar het allerbelangrijkste is dat hij zijn vader Otis heeft teruggevonden. Otis is een beroemde onderzoeker en uitvinder die jarenlang gevangen werd gehouden op de Noordpool. Herre is achter hem aangereisd. Hij werd zelf ook gevangengenomen, en hij is bijna bevroren, maar het is hem gelukt! Otis en Herre zijn nu weer veilig thuis.

Herre heeft bij al zijn heldendaden heel veel hulp gekregen van zijn buurman, meneer Teunissen. Meneer Teunissen is een wonderlijke oude man, die soms jonger lijkt dan hij is. Herre woont met zijn vader Otis en moeder Silke in een gezellig huis aan het eind van een straat aan een pleintje. Meneer Teunissen is hun buurman. Herre gaat naar een leuke school even verderop en speelt na school vaak met

zijn vriend Oscar. Mint zit op een internaat, maar in het weekend zoeken ze elkaar vaak op. Alles gaat z'n gangetje. Herre heeft al een tijdlang niet veel bijzonders beleefd. Alle avonturen zijn voorbij. Toch?

Of...

I

Otis zat aan de keukentafel achter een stapel papieren en boeken. Met een ernstig gezicht las hij eerst een stukje in een boek en daarna een artikel in een oude krant. Vervolgens sloeg hij de atlas open om zuchtend met zijn vinger langs de kaart van Zuid-Amerika te glijden.

Herre zat tegenover Otis met een tablet in zijn hand. Hij keek naar filmpjes over longboarden. Het geluid stond op maximaal, toch kon Herre maar heel weinig verstaan van wat er in de filmpjes werd gezegd. Dat kwam door zijn moeder. Silke had tegenwoordig zangles. Ze oefende uren per dag. In de badkamer natuurlijk, omdat dat zo lekker galmde. Het hele huis echode mee. Herre keek met een geergerde blik naar zijn vader, maar Otis keek niet terug. Toch moest hij ook last hebben van het lawaai. Even overwoog Herre om zijn vingers in zijn oren te stoppen, maar dan zou hij helemaal niets meer van het filmpje kunnen opvangen.

‘Voor het maken van een perfecte sliding moet je...’ hoorde Herre op het filmpje.

‘Doo, ree, mie, faa, sol, laa, tie, doo, ich liebe dich so!’
klonk het uit de badkamer.

Otis zuchtte opnieuw.

‘Ik denk dat ze voor jou een lied oefent,’ zei Herre.

‘Wat?’ vroeg Otis. ‘O, ja, ja, dat zal wel, ja.’

Herre merkte dat Otis eigenlijk niet goed had gehoord wat hij tegen hem had gezegd. Zou hij geen last hebben van dat valse gezang? Hij was zo diep in gedachten verzonken dat hij het waarschijnlijk niet eens hoorde. Otis wreef over zijn kin en keek verstoord naar zijn hand. Hij had jarenlang, toen hij op de Noordpool gevangen zat, een baard gehad, maar eenmaal thuis had hij de baard afgeschoren. Daar moest Otis aan wennen, zag Herre, want hij probeerde steeds als hij nadacht over zijn verdwenen baard te wrijven.

‘Wat is er?’ vroeg Herre, terwijl hij het filmpje op pauze zette. ‘Waar ben je mee bezig?’

Otis schoof de atlas naar Herre toe. ‘Kijk,’ zei hij. ‘Hier ligt het gebied waar ik eigenlijk naartoe moet gaan.’ Hij wees naar een kleurige kaart midden in de atlas.

‘Waarom moet je daarnaartoe?’ vroeg Herre.

Otis haalde een verkreukelde brief uit zijn broekzak die hij gladstreek en naast de atlas legde. ‘Deze kreeg ik gisteren. Je mag er niks over tegen je moeder zeggen, hoor. Ik wil er eerst zelf over nadenken.’

Herre pakte de brief en begon te lezen.

Beste Otis,

Je heb vast wel gehoord wat er in het Amazonegebied aan de hand is. Er zijn op dit moment zoveel bosbranden dat niemand meer weet wat er tegen kan worden

gedaan. De dieren in de jungle lopen gevaar, maar dat is nog niet alles. De aarde loopt gevaar. We hebben je hulp nodig. In deze envelop vind je een vliegticket voor de eerste klas. Neem niet te veel bagage mee. Alles wat je nodig hebt is hier al aanwezig.

Hartelijke groet,

Professor Lipase

Professor Plasma

Professor Wortelsok

PS We realiseren ons dat je niet opnieuw je gezin wilt verlaten. Als het niet echt nodig was, zouden we het je niet vragen. Tot gauw!

Herre keek zijn vader geschrokken aan. ‘Moet je alweer weg? Je bent net terug!’

‘Doo, ree, mie, du bist meine Liebe, faa, sol,’ klonk het boven. Nu hoorde Otis het wel. Hij keek even naar het plafond, alsof hij daardoorheen Silke in de badkamer kon zien staan.

‘Je kunt nu niet weg, hoor,’ zei Herre, terwijl hij de brief teruggaf aan Otis.

Otis knikte in de richting van het plafond. ‘Je hebt gelijk, dat kan ik echt niet maken,’ zei hij. ‘Ze is nu net zo vrolijk. Eindelijk is ze weer gelukkig. Het is te vroeg om nu al te vertrekken.’

‘Over een jaar misschien,’ zei Herre. ‘En dan maar drie of vier weken.’

‘Vier weken maximaal,’ zei Otis. ‘Dat is precies goed voor zo’n expeditie. Niet te lang en niet te kort.’

‘Du bist so schön, tralalalalie,’ zong Silke.

Otis schudde met zijn hoofd, alsof hij de muzieknoten uit zijn oren wilde schudden, en trok de atlas weer naar zich toe. Hij boog zich opnieuw over de kaart van Zuid-Amerika en volgde met een vinger de blauwe lijn van de rivier de Amazone.

‘Trouwens,’ zei Herre, ‘misschien moet je er helemaal niet naartoe gaan. Ook niet over een jaar. Want hoe weet je of die professoren wél te vertrouwen zijn?’

Dat was geen gekke vraag. Tijdens hun avontuur op de Noordpool hadden ze een paar professoren ontmoet die ronduit crimineel bezig waren. Gelukkig hadden ze die mannen ontmaskerd en met hulp van meneer Teunissen uiteindelijk naar de andere kant van de wereld gestuurd.

‘Deze professoren ken ik persoonlijk,’ antwoordde Otis. ‘Het zijn drie uitstekende professoren die heel veel interessant werk doen.’

Herre viel hem in de rede. ‘Je denkt erover om er toch naartoe te gaan, hè,’ zei hij.

‘Nee,’ zei Otis, maar het klonk helemaal niet als ‘nee’. Eerder als ‘ja’. Otis wilde nog iets zeggen, maar het gezang werd nu zo hard dat hij er niet meer bovenuit kwam. Silke liep al zingend de trap af.

‘Ein Lied für dich, mein Lieber,’ zong ze, terwijl ze achter de stoel van Otis langs danste. Otis trok een gezicht alsof iemand een kettingzaag in zijn achterhoofd zette. Herre sloeg zijn handen tegen zijn oren, maar Otis wierp hem een waarschuwend blik toe, en Herre liet zijn handen vlug weer

zakken. Silke zong nog een paar noten en was daarna eindelijk stil. Otis slaakte een onhoorbare zucht van opluchting. Herre slikte een paar keer om zijn oren weer open te krijgen.

‘Wat zijn jullie aan het doen?’ vroeg Silke, terwijl ze naar de atlas en de papieren op tafel keek.

Otis werd rood. Hij kuchte een paar keer.

‘Papa overheert me,’ zei Herre vlug. ‘Ik heb volgende week een toets topografie.’

Otis stopte met kuchen. ‘Ja,’ zei hij. ‘Noord-, Midden- én Zuid-Amerika. Maar hij kent het nog niet goed genoeg, hoor, Silke. Hij moet echt nog even oefenen.’

‘Ik ben ook nog maar net begonnen, hoor,’ zei Herre, terwijl hij heel even geloofde dat hij écht een topotoets moest leren. ‘Het is pas volgende week.’

Silke liep naar hem toe en gaf hem een kus op zijn haar. ‘Goed zo, Herre. Dan ben je in elk geval op tijd begonnen met leren. Hebben jullie trek in een glaasje rabarbersap met een stukje sesamzaadcake?’

‘Graag,’ zei Otis, en hij keek erbij alsof hij er echt zin in had. Misschien was dat ook wel zo, want hij had tijdens al die maanden op de Noordpool alleen maar rauwe vis gegeten. Sinds zijn redding had Otis enthousiast alles opgegeten wat Silke hem voorzette, terwijl Herre het meeste echt niet te eten vond. Silke had namelijk niet alleen zangles, ze volgde ook al een tijdje een online kookcursus, en moest zowel op het gebied van koken als zingen nog veel leren.

Silke ging de keuken in.

Otis wierp Herre een waarschuwende blik toe en tikte op de brief. ‘Hier praten wij voorlopig niet meer over,’ zei hij zachtjes. ‘Dat is zielig voor je moeder.’

Herre knikte en Otis klapte resoluut de atlas dicht.